

Nağmakar şair, ləyaqətli ictimai xadim, sədaqətli dost

Həmid Abbasi xatırlayarkən

1971-ci ilin əvvəlləri idi. Mərkəzi Komitədə yenidən işləməyə başlamışdım. İş otağımın qapısının yüngülcə döyülməsi və mənim "buyurun" deməyimlə onun otağa daxil olması bir oldu. Özüni təqdim etdi - Abbasov Həmid Məhəmmədəli oğlu, MK-nın Təbliğat və təşviqat şöbəsinin rəhbəri. Əyləşməsinə xahiş etdim. Dedi, mən sizi qiyabi tanıyıram, gəlmişəm indi yaxından tanış olam. Bir az çətin vəziyyətə düşdüm. Adətən belə olmur, insan yeni idarəyə işləməyə gəldikdə iş əsnasında, tədricən onun işçiləri ilə tanış olmağa başlayır. İndi isə tamam başqa bir hal baş vermişdi. MK kimi, şöbələrinin və işçilərinin sayına görə fərqlənən böyük bir idarənin əməkdaşlarından biri, gözləmədiyim bir halda, mənimlə tanış olmağa gəlmişdi. Onun cəsarətliyi, istiqanlılığı məni heyretləndirirdi.

Bu ilk tanışlıq bizim dostluğumuza, qardaşlığımıza, sonra da ailə dostluğumuza çevrildi. Cox keçmədi, onu MK-nın Təşkilat-partiya işi şöbəsi müdirinin müavini vəzifəsinə irəli çəkdi. Həmid o zaman artıq tanınmış şair idi. Onun sözlərində bostələnməmiş nəğmələr konsertlərdə, radio və televiziya verilişlərində müğənnilərimizin dilərindən düşürdü.

Lakin MK-dakı işinin gərginliyi səbəbindən o, yaradıcılığa istədiyi kimi məşğul ola bilmirdi. 1970-ci illərin sonlarında Mədəniyyət İşçiləri Həmkarlar Təşkilatı Respublika Komitəsinin sədri vəzifəsinə seçilməsi ona böyük imkanlar açdı. 1981-ci ilin dekabrında mənə də Kənd Təsərrüfatı İşçiləri Həmkarlar Təşkilatı Respublika Komitəsinin sədri, sonra da Həmkarlar İttifaqları Şurasının katibi seçildi. Həmidin də, mənim də həmkarlar təşkilatına işə keçməyimiz təşəbbüskarı AHS-ın sədri, görkəmli ictimai xadim və dövlət xadimi Lidiya Xudat qızı Rəsulova olmuşdu. Burada Həmid Abbasovla dostluğumuza, əməkdaşlığımıza da əlavə oldu. Vaxtaşırı respublikanın rayonlarına gedir, müxtəlif tədbirlərin təşkilində və keçirilməsində iştirak edirdik. O, hər belə səfərdən sonra bir ələm şeirli qayırdı.

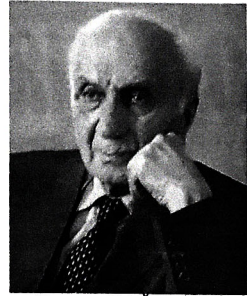
Respublikandan kənara da səfərlərimiz olurdu. Bunlardan ən möhtəşəmi ulu öndər Heydər Əliyevin xalqımıza bəxş etdiyi, 1983-cü il noyabrın 24-dən, dekabrın 20-dək Qara dəniz və Aralıq dənizi ölkələrinə turist səfəri idi. O zaman ulu öndər Sovet

İttifaqı Kommunist Partiyası Siyasi Bürosunun üzvü, Nazirlər Soveti sədrinin birinci müavini idi. Dünyanın ən böyük ölkəsinin rəhbərlərindən biri və işinin son dərəcə gərgin olmasına baxmayaraq, Azərbaycanı bir an belə unutmur, respublikamıza və xalqımıza daim diqqət göstərirdi. Bu möhtəşəm doniz səyahəti də homin qayğılarından biri idi. Səfərin təşkili "Azərbaycan" gəmisinin rəhbərliyinə və AHS-ə tapşırılmışdı.

Sovetlər dövründə ilk və son dəfə həyata keçirilən bu səfər onunla fərqlənirdi ki, "Azərbaycan" gəmisinin göyartısında ki insanların - əmək qabaqcıllarının, görkəmli elm, dövlət və incəsənət xadimlərinin hamısı bir respublikanın - Azərbaycanın adını idilər. Səfər zamanı b-nin də getdiyi ölkələrdə Azərbaycan geniş təşviq edilməli və tanıtılmalı idi. Ulu öndərin qayğısı və böyük uzaqgörənliyi ilə təşkil edilmiş bu tədbir uğurla başa çatdı. Həmid səfərimizlə bağlı neçə-neçə şeir yazdı. Onun "Azərbaycan" gəmisinin dili ilə yazdığı şeir bu mənada çox əlamətdardır:

"Azərbaycan" gəmisiyəm,
Yol üstəyəm bu gün, dostlar,
Xəş məramlı gözəl səfər
Tapşırılıb mənə, dostlar.
Danışları səhər-axşam
Dolaşırım qarış-qarış
Amma heç vaxt göyərəmədə,
Sevinc belə bol olmaş.

Sürxay TAĞIZADƏ

Respublikanın Əməkdar kənd təsərrüfatı işçisi

Sinəm üstə gəzdirdiyim
"Azərbaycan" sözü olub,
Fəqət bu gün sənişininim
Azərbaycan əzə olub!

Həmid Abbasov qəlbi, poetik duyğuları bütünlüklə vətənimiz, xalqımız, ailəsi, dostları və yoldaşları ilə bağlı idi, onları tərənnüm edirdi.

Göylərə ucaldı Azərbaycanım,
Ucalan, ucalan əllərə alqış!
Hər addım sənsindən bir zəfər qopan
Barlı-bərəkətli ellərə alqış!

Dövlətimiz Həmid Abbasovun xidmətlərini yüksək qiymətləndirib, onu "Respublikanın Əməkdar incəsənət xadimi" adına layiq gördü. Lakin erməni faşistlərinin torpaqlarımızı işğal etməsi, Qarabağ dördü hamımız kimi Həmidə də sarstırdı. Vaxtaşırı cəbhə bölgələrinə gedir, oğurlorimizlə görüşürdü. Onun o zaman yazdığı "Nər igidlər, alov saçın" adlı cəbhə şeirləri kitabı 1992-ci ildə nəşr edildi. Təəsüflər olsun ki, o, Qarabağımızın azad olunmasını, zəfər günümüzü görə bilmədi, bu həsrətlə dünyasını dəyişdi.

O, həyatı cox seviridi, dünyandan doymaq istəmədi, yaşamaq-yaratmaq istəyirdi:

İnsan ömrü niyə azdır?!
Bu hikməti duyan varmı?
Yaş olsa da doxsan, ya yüz,
Bu dünyadan doyan varmı?

Bunu da deyirdi ki:

Unutmayaq bu dünyada
Mən də, sən də o da qonaq!
Bir az qəmli olsa da, mən
Qonaq dedim qəsdən dostlar,
Qonaq var ki, unudulur,
Qapımızdan çıxan kimi,
Qonaq da var söz-söhbəti
Axır qəlbə, ürəklərə,
Yaz yağışı çiçəklərə,
Çəmənlərə axan kimi,
Əməliylə qalır insanın,
Təkcə bunu unutmayaq!

Bu sözləri Həmid Abbas, sanki özü haqqında deyirmiş, 20 ildir aramızda olmasına baxmayaraq o, heç bir zaman unudulmamışdır, hamımızın qolbində bu gün də yaşayır.

Allah ona rohmət elosin, ruhu şad olsun!